

der have gjort sig gjældende i Rigsbagen. Jeg takker ham derfor, thi jeg sætter megen Priis paa det foreliggende Lovudkast, ikke af den Grund, som det forekom mig, at det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Rehmann) antog, nemlig at jeg skulde have Respekt for Kvassalverne — det er ingenlunde Tilfældet —, men af samme Grund, som den sidste ærede Taler (Bloug) fremhævede, nemlig at jeg anseer denne Lov for det sikreste Middel til at ødelægge Kvassalveriet. Det, der nu styrker Kvassalveriet, er Forsølgelsen; vil man gjøre en Mand berømt som Kvassalver, kan man ikke gjøre noget Vedre, end det at anlægge Sag mod ham, thi derved omgives han med en Martyrglands, og vil man gjøre de autoriserede Læger ilde lidt i Modfætning til Kvassalverne, saa lade man det kun blive kundbart for Verden, at en Kvassalver er bleven tiltalt paa Opfordring af en autoriseret Læge, saa styrer man den sidste og tyer til Kvassalveren. Et Exempel fra Strandveien under den sidste Choleraepidemi vil erindre om, hvilken Uvillie en Læges Anklage mod En, som har søgt at hjælpe under vanskelige Sygdomsforhold, har affødt, og vil man have et Exempel i den anden Retning, da har Sorø Amt for ikke lang Tid siden viist, hvor stor Begejstringen kan være for en Kvassalver, der forfølges. Jeg skal iøvrigt erklære, at jeg er af den Mening, at der gives Kvassalvere, der virkelig kunne gjøre Gavn. Rigsdagen har i mange Aar havt en Mand i sin Midte, der er dømt for Kvassalveri; jeg har havt Leilighed til at kjende Noget af hans Virksomhed, og jeg skal udtale som min Overbeviisning, at han hører til dem, der have gjort Gavn. — Det ærede Medlem meente, at der ikke kunde være nogen- somhelst Anledning til at optage de to første Paragraffer, da der Intet opnaaes ved den Examen eller den Prøve, som der forudsættes. Efter mit Skjøn opnaaes der to Ting, for det Første, hvad det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn har fremhævet, Ret til at forskrive fra

8de Januar.

Apothekerne hvilkeshelst Medicamenter, og for det Andet, at der bliver paatrykt Vedkommende et Stempel, som grændser noget nær til det, de autoriserede Læger have, idet det nemlig bliver kundbart, at han har underkafstet sig en Prøve. Iøvrigt har jeg allerede omtalt den besynderlige Modsigelse, der ligger i at fratage Vedkommende hans Ret til at practisere og derefter give ham en endnu videre gaaende Ret. — Med Hensyn til § 4 skal jeg ganske tiltræde det Forslag, som er fremsat af det ærede 1ste Medlem for 10de Krets (Zejzen), nemlig at lade Ordene „uden Berettigelse“ gaae ud, og jeg haaber, at den høitærede Justitsminister vil samtykke deri, naar han overveier, hvor — tillad mig at sige det reent ud — uheldigt det Forsvar var, som den ærede Minister vilde føre for de autoriserede Læger, idet det gif ud paa, at deres Examen skulde beskytte dem mod det, som Kvassalverne skulde udsætte sig for. Vil man gjøre dette gjældende, skader man de autoriserede Læger. Jeg troer, at man gjør dem den bedste Tjeneste ved i denne Henseende at stille dem lige med Kvassalverne, idet man saa søier til, at man er fuldt overbeviist om, at det ikke vil indtræffe, at Strafsansvar med Rette bliver gjort gjældende imod dem; saa troer jeg, man stiller Sagen rigtig.

Endnu skal jeg kun gjøre en Bemærkning ligeoverfor det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn. Han har nemlig to Gange omtalt de politiske Kvassalvere som Noget, der var Gjenstand for hans særdeles Afsthy. Det kommer efter min Mening an paa, hvorledes man bestemmer Begrebet politisk Kvassalver. Bestemmer man det paa samme Maade, som man bestemmer det simple Begreb Kvassalver, nemlig ved at henvise til Tankegangen fra 1794, da nærer jeg en stærk Frygt for, at det vil gaae os ilde Alle tilhobe. Jeg troer neppe, at det kunde undgaaes, at vi i alt Fald efter Analogien af Grundsætningen fra 1794 bleve stemplede som Kvassalvere tilhobe, og det eneste Medlem af vor Midte, der kunde gaae fri for